

PREMIS PROSA NOIS I NOIES DE 9 A 11 ANYS

1r Premi

Elena Medina Barranco

Pseudònim: Leonor

UNA GRAN INSPIRACIÓ (inspirat en fets reals)

– Mare, què passa?

– Res diu ella eixugant-se-se les llàgrimes que li queden a la seva vermella i humida cara.

Ha mirat el rellotge i quan s’ha adonat de l’hora que era ha dit amb els ulls com unes taronges:

– Però tu què fas desperta? Hauries d’estar dormint!

– És que no em podia adormir –li menteixo a la mare.

– Vinga, ves-te’n al llit que si no demà no t’aixecaràs!

– D’acord, d’acord –dic pujant les escales una mica molesta.

– Vinga Isa, és hora de llevar-se! –exclama la meva mare.

– Ja vaig! –responc posant-me dreta d’un bot.

Quan ja m’he vestit i he esmorzat entro al gimnàs de casa, però no veig el pare. El pare és militar i sempre, al matí, fa una mica d’esport. M’ha estranyat no veure’l allà. He baixat corrents les escales i li he preguntat a la mare:

– Mamà, on és el papà? No és al gimnàs...

– A veure... Seu, que hem de parlar –em diu donant copets a sofà perquè m’assegui al seu costat–. Tu saps que hi ha un conflicte entre Ucraïna i Rússia...

– Sí –li contesto ràpidament perquè segueixi explicant.

– Doncs al papà... l’han... enviat... a lluitar –m’explica amb la veu tremolosa.

Intento processar tota la informació que m’acaba de donar la mare en menys d’un minut i quan l’he entesa em poso a plorar a llàgrima viva. Abraço la mare tan fort com puc. Avui no he anat a l’escola, ni tampoc he deixat de plorar. De sobte em ve un record del meu pare, una frase que em va dir abans d’anar-se’n a lluitar a una guerra a Àfrica. Era:

“Saps que a mi no m’agraden les persones tristes, així que no pensis en què he anat a la guerra, pensa que estic de viatge i que quan arribi em faràs molts petons i abraçades. I si em moro, pensa en les coses guais que hem fet junts, no en que ja no hi soc.”

Després de recordar això, em poso a fer un àlbum de fotos de tot tipus: meves i del pare, del pare, del pare i la mare, de tots tres... Quan ja he enganxat moltes fotos, missatges, enganxines i més coses, la meva mare crida:

– Isa, vine un moment!

– Ara vaig! –li dic enganxant una *enganxina* d’un cor. Després m’he distret enganxant una altra foto, escrivint un missatge i...

– Isabel baixa ara mateix!

Baixo molt ràpidament les escales.

– Què passa?!

– El papà ha trucat! –diu ella mig plorant d’emoció i donant-me el telèfon.

– Hola papà! –dic començant a plorar.

– No vull que ploris –replica ell.

– Per què te’n vas anar sense dir-me res?! - dic jo cridant.

– Perquè sabia que si ho feia em diries que no marxés i no m’haguessis deixat sortir de casa –diu ell mig rient.

– Però m’has donat un ensurt gegant! –el renyo emocionada– Quan tornaràs?

– Encara no ho sé.

– T’estimo molt! –li dic jo.

– T’estimo, adeu!

Dos dies més tard, el carter ens porta una carta groga amb un segell de lacre. Quan l’obrim, llegim un missatge on posa que quan el pare estava de camí per ajudar uns refugiats, una bomba va caure prop d’on ell era. Per culpa d’aquesta bomba va quedar ferit a la cama esquerra i torna cap a casa.

Quan acabem de llegir-la, ens poseu a saltar i a cridar d’alegria a la vegada que plorem perquè no sabem si el papa està bé.

Abans d’anar-me’n a dormir, acabo l’àlbum perquè, quan el pare arribi demà, li pugui donar com un regal. Aquesta nit me’n vaig a dormir contentíssima, ja que de demà tornaré a veure el pare.

Des de les 12 del migdia que soc a la porta esperant. Mitja hora més tard, com que m’avorreixo, em poso a prop de la porta a llegir el llibre que estic llegint.

-Ding, dong!

Tanco el llibre d'un cop, el deixo a terra i espero fins que la mare també està davant de la porta. Obro la porta i el pare espera davant amb crosses i un peu enguixat.

– Papà!! –crido plorant i fent-li una abraçada que gairebé el fa caure a terra.

– Hola bonica, què tal?

– Genial! –dic sense parar de abraçar-lo.

Quan ja m'he desenganxat d'ell, s'acosta a la mare i li fa un petó. Després li he donat el regal, l'àlbum de fotos. Li ha encantat. A la nit, quan ha vingut per fer-me un petó de bona nit, semblava molt trist. Per aquesta raó li he preguntat:

– Papà, per què estàs així de trist?

– És una mica complicat... És perquè no he pogut ajudar els nens i les famílies que necessiten ajuda, i no poder ajudar-los em posa molt trist.

Des d'aquella xerrada que vam tenir el pare i jo aquella nit, vaig decidir que quan fos gran volia ser militar, com el papà.

2n Premi

Martina Cardona Vázquez

TOCO, EL PANDA VERMELL

Fa molt de temps quan encara hi havia animals en el circ, hi havia un panda vermell anomenat Toco, ell era l'estrella del gran circ "Balmo". En aquest circ hi havia de tot: contorsionistes, domadors, empassa focs, equilibristes, pallassos,... També hi havia molts animals: cavalls, lleons, elefants, gorilles, conills, coloms, però sobretot en Toco, el panda vermell. Ell sempre sortia al final de l'espectacle, com diuen "la cirereta del pastís", és per això que la gent de moltes parts del món venia a veure'l. L'actuació d'en Toco era un seguit d'acrobàcies on realitzava una tombarella, llavors un salt on havia de passar per dins d'un cercol i finalment feia equilibri sobre una corda fluixa amb l'actuació final del pi. Tot un repte per un panda vermell.

- Toco, que t'ha passat avui a l'espectacle, no eres tu mateix- va dir en veu baixa el goril·la anomenat Kopa.

- No sé, crec que cada vegada m'agrada menys viure aquí, però... tinc una idea per què no ens escapem del circ?- va afirmar en Toco.

- Tu estàs boig!!!- Va exclamar la Lotta, l'euga.

- Per què dius això?- Va preguntar en Toco.

- Perquè no podem escapar-nos- diu la Lotta.

- Té raó Toco, com vols que ens escapem d'aquest circ, si ens enxampen intentant escapar-nos ho pagarem car- Va dir en Ruffus, el lleó.

Tres mesos després quan va ser el dècim aniversari del circ Balmo van decidir fer una actuació especial per poder celebrar-ho. En Toco estava fart de fer tantes coses a part l'obligaven a actuar amenaçant-lo dient que el deixarien sense menjar, i va ser quan per fi els seus amics van reconèixer que no podien continuar així i van escoltar la proposta d'en Toco.

-El que farem serà això: primer de tot a la nit, quan vinguin a donar-nos el menjar, en Ruffus distraurà al senyor, després en Kopa li traurà les claus que obren les gàbies i quan per fi tots se'n vagin a dormir, ens escaparem de les gàbies i sortirem del circ. Va planejar en Toco per fugir d'aquell lloc tan desagradable per a tots ells i elles..

I així van fer-ho tots els amics: la Lotta, en Kopa, en Ruffus i en Toco van fugir del circ, però just quan es podien sortir, el pla se'n va anar a fer punyetes. Els senyors del circ es

van despertar quan en Kopa sense voler li va trepitjar la pota a en Ruffus, va ser una llàstima perquè els senyors del circ no van trigar gens a arribar per poder tornar a tots els animals a les seves gàbies.

-Ja us ho deia jo, ús pensàveu que podríeu escapar, perquè ús equivocàveu molt, ara venen les conseqüències- va riure el director del circ amb una mirada desafiant i malèfica.

En Toco i els seus amics van haver de continuar fent les seves actuacions, però amb molta més dificultat i amb la condició que si es tornaven a escapar s'acabarien les seves carreres com a animals de circ , tot es tornaria molt més negre per a ells.

Tres mesos després, un dia abans de l'actuació més important del circ Balmo, que tindria lloc a la gran ciutat de Galícia, amb els millors experts de circ observant, els animals i persones es preparaven per poder fer una gran actuació per poder sorprendre els experts i poder coronar-se el millor circ d'Europa amb el màxim de número d'estrelles possibles.

-Ja està bé, ja no puc aguantar més, m'escaparé i ja no em tornaran a veure més- Va murmurar en Toco.

-Què murmures Toco?- Va preguntar la Lotta.

-Què m'escaparé i que no se'n parli més, si voleu venir amb mi veniu, però si no me'n vaig sol!!!- Va exclamar en Toco

-No pots anar-te'n ja t'han dit el que passarà- Va dir en Ruffus.

-I què, m'és igual prefereixo morir, que no quedar-me aquí plantat amb l'horror d'aquest director avariciós i mentre em donen ordres. Ens fan fer actuacions a la força , recordeu som animals salvatges no vivim aquí per exemple tu Ruffus et van separar de la teva família quan eres petit o tu Lotta a tu et van atrapar després de què la teva mare intentes protegir-te, i tu Kopa la teva família va morir per culpa de caçadors i a tu et van vendre per aconseguir diners o jo que em van robar d'un zoològic on m'estaven curant després de rescatar-me, així que si esteu amb mi si us plau escolteu-me- va explicar en Toco.

-Jo vaig amb tu, bé no crec que falti dir-ho, però tots estem amb tu- Va dir en Ruffus. Si som un equip de segur que ho aconseguirem. Coratge!!!!!!

Així van fer tots els animals, van fugir del circ però és clar amb més atenció que l'última vegada. Aquest cop ho van aconseguir, però de sobte es trobaven en mig d'una ciutat. Quan va començar a sortir la gent de la ciutat, van començar a fugir quan van veure a en Ruffus el lleó, però també hi va haver gent que va trucar al circ i a la protectora

d'animals. El circ va arribar primer i se'n van emportar als animals el director es va enfadar molt va agafar un fuet i va anar cap a en Toco, però just quan el director estava a punt de fer mal a en Toco van aparèixer la protectora d'animals que ho havien vist tot, van trucar a la policia i els van condemnar a presó al director del circ i als empleats els hi va caure una multa de 500 euros, el circ va quedar tancat per sempre.

A en Kopa el van portar a la selva on hi ha una part dedicada a protegir als goril·les i ara mateix té una família adoptiva, a en Ruffus el van portar a una reserva africana on ara és el rei d'aquest lloc, a la Lotta la van portar a una hípica on ara té molts amics i a en Toco l'han tornat amb la seva família al zoològic on el van cuidar. I així va ser la història de perquè ja no hi ha animals en el circ. Els animals són éssers vius i se'ls ha de tractar bé. Tothom ha de poder viure en el seu habitat i no s'han de fer espectacles per pur divertiment. Tots ells van poder continuar vivint amb les seves espècies i van ser feliços per sempre. Conte comptat aquest conte ja s'ha acabat.

FI.

VIDA

3r Premi

Sergi Perea Martí

ELS PETITS CANVIS

Hi havia una vegada un nen que es deia Marcus. A l'escola en Marcus era dels nens més poqueta cosa, era molt baixet i no era dels que més destacava, a més no era gaire popular. Vivia en una caseta molt a prop de la muntanya amb els seus pares que no veia gaire sovint perquè gairebé sempre estaven treballant.

Un dia normal i corrent quan se n'anava cap a casa, va començar un vent molt fort que quasi se'l va emportar volant. De sobte, una llauna de refresc va rodolar cap a ell i va anar a parar als seus peus. En Marcus la va agafar i la va observar amb atenció. Quan l'estava examinant va notar com el vent bufava cada cop més fort i l'empentava cap a la muntanya. De sobte el vent va parar de cop i es va adonar que havia arribat a un lloc que estava ple de brossa, ampolles, plàstics, vidres... Llavors va sentir una veueta que deia "Marcus tu ets la persona escollida, tu pots canviar tot això, tu pots salvar el món. Ves i demostra que tu vals molt" Després d'escoltar això, en Marcus va respondre "I com puc salvar el món jo, soc molt poqueta cosa i a més ningú em fa cas, com ho podré fer?" I la veu va respondre "Confia en tu mateix, segur que trobaràs la manera".

Tot i que no tenia clar que la gent l'escoltés i li fes cas, en Marcus va començar a parlar a tothom de la importància de posar en pràctica el que li havien ensenyat a l'escola sobre reciclar, reutilitzar i reduir i de com embrutant la muntanya estaven destruint la natura.

Com que ningú li feia cas, es va posar ell mateix a recollir residus. Cada dia quan acabava les classes, se n'anava a la muntanya i netejava una mica. Tornava carregat de bosses plenes de brossa i tots se'l miraven estranyats. Fins que un dia uns nens el van seguir i es van posar a fer el mateix. Cada dia anaven més nens a la muntanya. Els adults només se'ls miraven fins que en Marcus va cridar: "Hola, em dic Marcus i estic aquí per salvar el planeta! Tothom el va mirar bocabadat i ell va continuar dient " Si continueu així, acabareu destruint el món! Així que si no voleu que els vostres fills i nets visquin així, heu de reaccionar!

Els adults van comprendre que no feien les coses bé i van decidir afegir-se a la neteja. Aviat la muntanya va quedar neta i més tard altres llocs de la ciutat també.

Un dia, un nen li va preguntar al Marcus com se li va acudir fet tot això. En Marcus va recordar la veu del dia del vent i es va adonar que aquella veu era el seu propi pensament i que ell sempre havia sabut que encara que era petit podia aconseguir grans coses.

Montapuercos Hogrider!

1a menció

Laia Quílez Calvo

L'EXPEDICIÓ

Hi havia una vegada una nena que es deia Julie i venia d'una família pobre.

Va anar a l'escola, tot i que no i tenia molt d'interès però, els seus pares li deien que anés per que pogués tenir una bona carrera i mantenir-se. La noia va pensar que era el millor fer cas, ja que de gran no volia també ser pobre. La noia cada dia abans i després d'anar a l'escola d'amagat se n'anava al bosc que tenien al costat de casa seva. Allà se sentia com a casa. A l'arribar començava a córrer sense parar fins que trobava alguna cosa que li cridava l'atenció i es posava a investigar: a vegades trobava animals ferits i els curava, fòssils, pedres, minerals...

Tot el que la nena trobava de valor ho donava als seus pares perquè aconseguissin diners amb allò. Al cap d'uns dies i setmanes la família ja no era tan pobre. Però un dia que la noia va anar al bosc els va canviar la vida a tots.

La nena va anar al bosc com cada dia i mentre corria va veure una cosa que li va cridar l'atenció: era una flor de color lila pàl·lid i blanc molt claret. Estava enterrada sota plantes i sorra, molt difícil veure un pètal sobresortint, però la Julie es va fixar. Amb molt de compte va excavar per treure-la. Quan la va tenir a la mà va prestar atenció, mai de la seva vida havia vist una flor així, en aquell instant va començar a córrer en direcció a casa seva. A l'arriba va dir al seu pare i mare: - Pares, mireu que he trobat al bosc! Em sembla que és una espècie nova!!!!

Els seus pares van al·lucinar: - Tens raó filla!!! És increïble ho direm a l'alcalde. La Julie estava molt feliç, havia descobert una nova espècie de flor només amb uns 8 anys!!! La Julie estava molt feliç però la seva felicitat canviaria. Els seus pares li van dir que ho anunciarien demà, ara era hora de sopar. La Julie va sopar molt ràpid i va anar a la seva habitació per posar la planta en un test, al col·locar la planta la part de les arrels la va enfonsar a la terra i la va regar.

Després molt curiosament li va arrencar unes llavors i les va plantar en un altre test.

Ràpidament va agafar la seva llibreta i va escriure com havia descobert la flor, després la va dibuixar i li va fer una fitxa tècnica: la va mesurar, la va pesar... Al passar una estona va parar i ho va guardar tot. Finalment, es va dirigir al final de l'habitació on en una petita prestatgeria hi havia un llibre força vell. Amb lletres daurades posava: expedició. La nena se l'havia trobat en una de les vistes al bosc. Parlava d'una tribu que va explorar molt el món.

Va començar a llegir-lo i es va fixar que les fulles eren mooolt velles. Però alguna cosa era estranya no estava en el seu idioma: era en anglès. Ella no en sabia d'anglès però tenia un diccionari. El va anar a buscar i va començar a traduir tot. Quan anava per la pàgina 9 el seu pare la va cridar: - Julie corre agafa tot el que puguis i posa totes les coses en una maleta de

pressa!!!!!!!!. La Julie no entenia res però va fer cas. Va agafar : el llibre que va trobar, les plantes que va descobrir, els seus estalvis, roba, un sac de dormir, el seu kit d'exploradora , medicaments i venes , el diccionari, menjar i va tancar la maleta. Es va posar una jaqueta, uns guants, una gorra i va sortir a fora amb els seus pares.

De seguida els va preguntar:- Què passa pares? Tinc por!! Els seus pares li van respondre: - hem de marxar és molt perillós si ens quedem ens poden matar. La Julie no va parlar més . Pare:- Correm no perdem el temps!!!! Es van posar en marxa. Mentrestant caminaven sense parar intentant amagar-se la Julie estava aterrida. Van caminar fins que era el migdia, van arribar a un lloc on hi havia una font , però també estava molt amagat. Era el lloc perfecte: van parar. La Julie va omplir la seva ampolla amb l'aigua de la font. Després va donar menjar als seus pares i va treure el llibre i el diccionari i es va posar a llegir. Els seus pares li van dir :- Julie bonica , vine que t'explicarem què passa. La Julie va deixar el llibre ,va agafar un llibreta ,i va prestar molta atenció. Mare:- Mira, fa uns mesos el president va dir que volia que la gent negra se n' anés, però el van poder parar. Però avui ha dit que feia fora els negres i si no volíem anar-nos-en faria la guerra. Em sap greu. Julie:- Tranquils pares, ens en sortirem. Després d'haver parlat es van amagar entre les fulles i es van posar còmodes per dormir. La Julie va agafar el sac de dormir i roba de la maleta per utilitzar-la com a coixí, i va treure les plantes i les va deixar amagades entre unes pedres. Després ràpidament es va adormir. El dia següent la va despertar el seu pare cridant:- Córrer Julie, hem de marxar!. Ara revisaran aquesta zona!! La Julie va guardar tot al seu lloc i va anar amb els seus pares. Van començar a pujar i pujar fins que no sabien on anar. Aleshores la Julie va obrir la maleta i va treure el llibre. El va obrir i va treure uns mapes els va mirar i va dir:-Hem d'agafar aquest camí, el de la dreta. Ens portarà a una casa on tindrem refugi. Pare:-On vas aconseguir el mapa? Julie :-El vaig trobar a dins aquest llibre al bosc, per què? Mare :-Era de la mare de la teva àvia. Ho va dibuixar ella per si algun dia passava alguna cosa greu , però un dia li van robar i li vam perdre el rastre. Julie :- No sabia que era de la meva besàvia, me'l vaig trobar en el bosc. En aquell moment van sentir el soroll d'una escopeta . Ràpidament van començar a córrer fins arribar a una petita cova, van entrar i es van amagar. Van observar que no era una cova qualsevol, ja que a les parets hi havia uns jeroglífics molt estranys, perquè no eren d'Egipte, sinó d'uns esclaus que havien escapat i s'havien refugiat en aquella cova. Julie:-Ala!!!! Però aquest jeroglífics no se sap la traducció. Veritat??? Pare:-Amb una cosa tens raó, ningú sap la traducció ,menys la nostra família. M'explicaré millor: fa molt de temps els avis dels teus rebesavis abans eren esclaus però van poder fugir i es van refugiar a aquesta cova durant uns dies, per això a les parets hi ha tants jeroglífics. Julie:- no tenia ni idea. En aquell moment tots es van mirar i van pensar la mateixa cosa: explorar la cova. Estaven desxifrant els jeroglífics quan de sobte van sentir una veu, que venia de fora, que deia:- mireu, hi ha una cova anem a mirar si algú s'ha amagat a dins. Al sentir el que deien ràpidament tots es van posar a córrer buscant una sortida per marxar. Però no n'hi havia, estaven atrapats . La Julie al veure que no hi havia sortida va dir:- no podem sortir, però

si amagar-nos. Fixeu-vos allà darrere de la roca hi ha un forat, anem. Els seus pares desesperats van fer-li cas. Però aquest cop no van tenir sort del tot: es van salvar, però al pare de la Julie li van desapar a la cama. Després van marxar. La Julie ràpidament va obrir la seva motxilla i va treure una cosa per desinfectar i una vena. El seu pare estava sofrint molt. Però va agrair a la Julie que el cures, ja que estava millor i no sentia tant de dolor. Però tenien un problema. Mare:- quina mala sort, perquè a part que t'has fet mal, no podem continuar i ens atraparan!!! Van estar uns segons en silenci, no sabien què fer. Però la Julie amb coratge va dir:- no us preocupeu ens en sortirem, podem construir una cadira de rodes o amagar-nos aquí. Amb l'esperança per sortir d'aquell lloc van construir una cadira de rodes així: van agafar troncs i van fer l'estructura, amb venes ho van subjectar i amb fulles van fer el seient més còmode. Quan van acabar van començar a caminar per la cova buscant una sortida. Quan ja portaven hores i hores, desesperats van parar pensant que era impossible sortir, però en aquell moment la Julie es va caure per un forat. Julie:- Papà, mamà, això no és un forat. És un túnel subterrani!!! Mare:. És un miracle!!! Pare:- correu sortiu!!! Ràpidament van agafar la cadira de rodes i es van endinsar en aquell túnel. Van caminar hores i hores, fins i tot dies. Però al final van arribar al nou país. Ho havien aconseguit havien escapa!!!. Però a dins seu notaven també por, perquè potser aquell nou país no els acollia o als tornava un altre cop al seu. Però ho havien d'afrontar, així que tots junts es van apropar al vigilant i li van preguntar si podien passar, després d'explicar-li la seva situació. Amb compassió els van deixar passar. La Julie estava molt feliç, ara podria tornar a fer la seva vida, igual que la seva família.

Al cap del temps la Julie va tornar a investigar i se li va reconèixer tota la feina que havia fet.

En aquell moment la Julie va parar de parlar (ja que estava explicant el que li va passar quan era petita a molta de gent) . Va dir:- això és el que em va passar a mi i ho explico perquè la gent vegi que no és just i que volem la igualtat al món. I que no hem de jutjar una persona encara que no tingui el mateix color de pell, tingui una cultura diferent, o no sigui d'aquest país...

Laia Quílez Calvo

2a menció

Eloi Torrente Méndez

EL PALLASSO SOLIDARI

Hi havia una vegada un pallaso que no feia gràcia, vivia en un poble molt llunyà on per anar-hi havies de volar. Sempre sortia al carrer per guanyar diners, per a ell i la seva mare. En Pol és el pallaso, però ell estava trist perquè no tenia amics a l'escola, perquè a l'intentar fer gràcia feia enfadar els seus companys i companyes de la classe. Les seves bromes eren insults i es vestia de pallaso amb una cara del seu company al pit, als companys no els agradava gens ni mica i li

deien que deixés de tenir aquelles actituds tan absurdes, però no feia cas, fins que un dia es van empipar molt amb ell i li van dir :

- O tornes a ser el mateix Pol de sempre o no tindràs amics!

- Abans no eres pallasso i feies molta gràcia si us plau torna a ser el Pol d'abans.

En Pol no li va fer cas i va tenir unes conseqüències que no li van agradar gens, voleu que us digui les conseqüències? Van ser les següents, per començar la gent l'ignorava, no li parlava, ningú volia jugar amb ell, això al Pol no li va agradar gens i va optar per canviar. Però ningú li va fer cas i no li van donar una segona oportunitat. En Pol trist va pensar –i si me'n vaig al circ?

Va enviar una carta per presentar-se.

- Hola, em dic Pol, em voldria presentar per poder apuntar-me al circ.

Després d'uns mesos el van acceptar però com a malabarista cosa que ell no volia. Va estar uns mesos sent malabarista, però va arribar el dia que el pallasso oficial es va haver de retirar per problemes familiars i personals. En Pol va apuntar-se a la llista de candidats per ser el pallasso de circ. Després d'una setmana van fer arribar a la gent el lloc i l'hora per fer les proves de pallasso però encara quedaven unes setmanes. En Pol s'estava preparant perquè va veure un dels millors pallassos de la història del circ! Ell es va posar molt nerviós però els nervis no li van fer la guitza i va començar a entrenar durant quatre setmanes. Fins que va arribar el gran dia de les proves del circ, tot bé de moment, faltaven en Pol i el pallasso professional conegut com a Krusty. Després de les actuacions a l'hora de donar els candidats van comentar:

- Senyors Krusty i Pol si us plau feu una altra actuació, els vostres nivells són molt igualats!

Després de fer les actuacions el jurat va deliberar i va decidir-se per un, i sabeu qui va guanyar?. Sorpresa!!!!

Doncs, va guanyar en Krusty perquè al final del seu espectacle va explicar un acudit molt bo i allò va ser el punt de distinció del guanyador. El va fer diferent i especial a més d'original.

En Krusty ho va celebrar però en Pol no va tirar la tovallola i va voler crear el seu propi circ, era un gran emprenedor i amb molta iniciativa. Ell amb els seus artistes va anar a Barcelona per poder agafar candidats d'un tal circ Raluy i sabeu que diuen, diuen que són dels millors artistes de la història del circ, els artistes eren molt bons i el més bo d'ells és que els hi diuen extraterrestres per la seva habilitat i destreses en el circ.

Per fi havia arribat el moment i es preguntava si seria un pallasso famós. En Pol va pensar que podien fer-ho els dos. Al final els dos van ser els dos pallassos de l'espectacle que treia rialles a tots els infants.. Van anar per tot el món viatjant per a llocs que no sabien ni que existien, fins que un dia va haver d'anar al poble de quan ell era petit.. En Pol es va posar molt nerviós per si veia als seus antics companys de l'escola, els de primària. Va anar-hi i va penjar els cartells, després la gent va al·lucinar. Ningú ho creia,

- Com que el Pol és el director del circ i pallasso?

-Jo hi vaig , veniu?

- Sí, jo hi aniré només per riure'm d'ell.

Va arribar l'hora de entrar a vestuaris. Tothom estava preparat era l'hora d'entrar a actuar, en Pol va fer l'actuació i quan va acabar els seus antics companys i companyes, van anar a saludar-

lo i volien recuperar la seva amistat. En Pol va percebre que es movien per interessos i que ara estaven amb ell perquè era un personatge famós i tothom el coneixia. però que en moments difícils el van deixar de costat.

En Pol va acabar la vida feliç i perfecte econòmicament i familiarment. Havia aconseguit el seu gran somni, quin repte més bonic. A més en moments de malsons i conflictes de guerra ell i el seu circ sempre hi eren per treure un somriure i rialles a aquelles mirades tan tristes dels infants de l'horror que havien de veure. Va ser solidari fins al final de la seva vida.

PAU